

Reč života - april 2020.

"Blago onima koji ne videše i verovaše" (Jovan 20, 29)

Jovanovo Jevanđelje opisuje susrete apostola, Marije Magdalene i drugih učenika sa Vaskrslim Isusom. On im se više puta prikazao, sa ranama od raspeća, da im ponovo otvori srce za radost i nadu. U jednoj od takvih prilika, apostol Toma je odsutan. Ostali, koji su sreli Gospoda, govore mu o tom divnom iskustvu, verovatno želeći da mu prenesu tu njihovu radost. Ali Toma ne može da prihvati ovo indirektno svedočenje; želi lično da vidi i dodirne Isusa.

I to se i dogodilo nekoliko dana kasnije: Isus se ponovo prikazuje grupi učenika, gde je napokon prisutan i Toma, koji je tada izrekao svoju veru, i svoju totalnu prionulost Vaskrslom: "Gospodaru moj i Bože moj!". A Isus mu odgovara:

"Blago onima koji ne videše i verovaše".

Ovo Jevanđelje napisano je nakon što su očevici Isusovog života, smrti i vaskrsenja već bili nestali. Bilo je neizbežno da se Jevandeoska poruka poveri narednim generacijama, te da je to prenošenje zasnovano na svedočenju onih koji su primili to naveštanje. Tada započinje vreme Crkve, Božjeg naroda koji nastavlja da objavljuje Isusovu poruku verno prenoseći Njegovu reč i živeći je dosledno.

A i svi mi, sreli smo Isusa, Jevanđelje, hrišćansku veru kroz reč i svedočenje drugih, i poverovali smo. Zbog toga smo "blagoslovljeni".

"Blago onima koji ne videše i verovaše".

Da bismo živeli ovu Reč, prisetimo se reči Kjare Lubik: «On želi da utisne u tebe i u sve ljude koji nisu živeli pored Njega, uverenje da posedujete istu stvarnost kao i apostoli. Isus ti želi reći da nisi ništa izgubio u odnosu na one koji su ga videli. U stvari, imaš veru, i to je novi način „gledanja“ - da tako kažemo - Isusa. Sa njom možeš da mu se približiš, da ga zaista shvatiš, i da ga sretneš u dubini tvog srca. Sa verom ga možeš otkriti između dvojice ili više braće ujedinjenih u njegovo ime ili u Crkvi koja Ga uprisutnjuje. [...]. Ove Isusove reči te pozivaju da oživiš svoju veru, da ne čekaš neku podršku ili znakove da bi napredovao u tvom duhovnom životu, da ne sumnjaš u Hristovo prisustvo u tvom životu i u tvom životnom putešestviju, čak i ako ti On izgleda dalekim. [...]. Želi da veruješ u Njegovu ljubav, čak i ako se nađeš u teškim ili čak nemogućim situacijama»^[1].

Ana je mlada Australijanka rođena sa teškim invaliditetom. Ona svedoči: „Tokom moje adolescencije pitala sam se zašto nisam odmah umrla, toliko težak beše moj invalidet. Moji roditelji, koji žive Reč života, uvek su mi govorili: „Ana, Bog te neizmerno voli i ima jedan specijalan plan za tebe.“ Suočeni sa mojim fizičkim ograničenjima, pomogli su mi da ne dopustim da me poteškoće blokiraju, već da ja “budem ta koja prva voli” druge, kao što je to Bog učinio sa nama. Videla sam da su se mnoge situacije oko mene menjale i mnogi ljudi su zauzvrat počeli da budu otvoreniji prema meni i prema drugima. Od oca sam dobila ličnu poruku, koju je trebalo da nakon njegove smrti otvorim, a u kojoj je bila napisana

samo jedna rečenica: „Moja noć nema tame“. To je moje svakodnevno iskustvo: svaki put kad odlučim da volim i služim onima koji su mi bliski, tame više nema i mogu iskusiti ljubav koju Bog ima prema meni".

Leticija Magri

^[1] C. Lubich, *Parola di Vita aprile 1980*, in eadem, *Parole di Vita*, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5; Città Nuova, Roma 2017), pp. 169-170.

[✓ Reč života na hrvatskom](#)

[✓ Reč života na mađarskom](#)